

LIBRIS

We know
books

STACY WILLINGHAM

**TOATE
LUCRURILE
PERICULOASE**

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZŐKE

ARMADA

CAPITOLUL 1

ACUM

— Isabelle, intri în cinci minute.

Pupilele mi se fixează pe un punct din covor. Un punct fără nicio semnificație, la o adică, în afară de faptul că ochilor mei pare să le placă acolo. Tot ce mă înconjoară devine neclar pe măsură ce punctul – punctul *meu* – devine tot mai clar, mai limpede. Ca și cum te-ai uita într-un tunel.

— Isabelle.

Mi-aș dori să am mereu vederea asta prin tunel: capacitatea de a mă concentra selectiv asupra unui singur lucru odată. Să transform tot restul în paraziți. În zgomot alb.

— Isabelle.

Poc, poc!

Acum am o mână în fața ochilor care flutură spre mine. Degete care pocnesc. Mă fac să clilesc.

— Deșteptarea, Isabelle!

— Scuze! spun, clătinând din cap, de parcă mișcarea ar putea cumva să alunge ceața, ca niște ștergătoare care mătură ploaia de pe parbriz.

Clilesc de alte câteva ori înainte de a încerca să găsesc punctul din nou, dar a dispărut. Știu că s-a dus. S-a topit înapoi în covor, în uitare, exact așa cum mi-aș dori să o fac și eu.

— Scuze! Da, intru în cinci minute.

Îmi ridic brațul și iau o înghițitură din paharul de polistiren cu cafea – tare, neagră –, care scoate un scârțâit atunci când buzele mele

crăpate se lipsesc de margine. Obişnuiam să savurez gustul celei câni zilnice de dimineaţă. Trăiam pentru mirosul ei care plutea prin bucătărie; pentru căldura câinii presate de degetele mele, reci şi înţepenate de la statul pe veranda din spate, privind răsăritul în timp ce roua dimineţii mi se prindea de piele sub formă de bobite.

Dar nu de cafea aveam nevoie, acum ştiu asta. Ci de rutină, de familiaritate. Confort-la-pahar, ca tăieţei aceia deshidrataţi peste care torni apă de la robinet înainte de a-i băga la microunde şi numeşti asta „o masă”. Dar nu-mi mai pasă de asta: de confort, de rutină. Confortul este un lux pe care nu mi-l mai pot permite, iar rutina... ei bine, nici de ea n-am mai avut parte de mult timp.

Acum am nevoie doar de cofeină. Trebuie să rămân trează.

— Intri în două minute.

Îmi ridic privirea spre bărbatul care stă în faţa mea, cu clipboardul sprijinit de şold. Încuviinţez din cap, dau gata restul cafelei şi savurez încordarea amară din maxilar. Are un gust groaznic, dar nu-mi pasă. Îşi face treaba. Îmi bag mâna în geantă şi scot o sticlă de picături – pentru calmarea roşetii –, apoi îmi picur câte trei stropi în fiecare ochi cu o precizie de expert. Pesemne că asta e rutina mea acum. Apoi mă ridic, îmi netezesc pantalonii cu palmele şi îmi lovesc uşor coapsele, anunţând că sunt gata.

— Vreţi să mă urmaţi?

Îmi întind braţul, făcându-i semn bărbatului să o ia el înainte. Şi apoi îl urmez. Pe uşă şi pe un hol slab luminat, unde neoanele îmi bâzâie în urechi ca un scaun electric ce prinde viaţă. Îl urmez pe altă uşă, iar vuietul aplauzelor erupe imediat ce aceasta se deschide şi păşim înăuntru. Trec pe lângă el, spre marginea scenei, şi mă opresc în spatele unei cortine negre, publicul fiind abia vizibil de după ea.

Asta e o ocazie importantă. Cea mai importantă de până acum.

Îmi privesc mâinile, acolo unde obişnuiam să ţin cartonaşe cu notiţe, pline de idei mângălite cu creionul. Mici instrucţiuni cu bife la capăt care îmi aminteau ce să spun şi ce să nu spun. Cum să ordonez povestea ca şi cum aş urma o reţetă, meticulos şi cu grijă, presărând detaliile exact unde trebuie. Dar nu mai am nevoie de ele. Am făcut asta de prea multe ori.

În plus, nici nu-i nimic nou de zis.

— Iar acum suntem gata să invităm pe scenă persoana pe care ştiu că aţi venit cu toţii să o vedeţi.

Îl privesc pe bărbatul care vorbeşte pe scenă, la trei metri distanţă, cu vocea bubuind în difuzoare. Pare să fie peste tot – în faţa mea, în spatele meu. Cumva, în interiorul meu. Undeva adânc în piept. Publicul ovaţionează din nou, iar eu îmi dreg vocea, amintindu-mi de ce mă aflu aici.

— Doamnelor şi domnilor de la TrueCrimeCon, am onoarea să v-o prezint pe vorbitoarea noastră principală... Isabelle Drake!

Păşesc în lumină, apropiindu-mă hotărât de gazdă în timp ce acesta îmi face semn să urc pe scenă. Mulţimea continuă să strige, unii dintre ei stau în picioare, aplaudând, cu ochii mici şi lucioşi ai iPhone-urilor îndreptaţi spre mine, sorbindu-mă din priviri, fără să clipească. Mă întorc spre public, mijind privirea la contururile lor vagi. Ochii mi se obişnuiesc un pic şi le fac cu mâna, zâmbind vag înainte de a mă opri în centru.

Gazda îmi întinde un microfon; îl iau şi încuviinţez din cap.

— Vă mulţumesc! Încep, iar vocea mi se aude ca un ecou. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit în acest weekend! Ce grup incredibil de vorbitori!

Mulţimea erupe din nou, iar eu profit de secunde libere pentru a scana marea de feţe, aşa cum fac de fiecare dată. Sunt femei, în cea mai mare parte. Întotdeauna sunt femei. Femei mai în vârstă, în grupuri de câte cinci sau zece, savurând această tradiţie anuală – capacitatea de a se desprinde de propriile vieţi şi responsabilităţi şi de a se cufunda în fantezie. Femei mai tinere, de vreo douăzeci şi ceva de ani, părând agitate şi uşor jenate, de parcă tocmai ar fi fost prinse uitându-se la porno. Dar sunt şi bărbaţi. Soţi şi iubiţi care au fost târâţi acolo împotriva voinţei lor; genul cu ochelari cu rame de sârmă, bărbi ca puful şi coate care ies ciudat în afară, ca nişte crengi de copac noduroase. Sunt singuraticii din colţ, cei ai căror ochi zăbovesc asupra ta suficient de mult cât să te facă să te simţi stingherit acolo, şi agenţi de poliţie care supraveghează culoarele, înăbuşindu-şi căscatul.

Şi apoi observ hainele.

O fată poartă un tricou cu mesajul *Red Wine and True Crime*, cu litera „T” în formă de pistol; alta are o cămaşă albă parcă

stropită cu pete roșii – presupun că ar trebui să imite sângele. Apoi văd o femeie care poartă un tricou pe care scrie *Bundy. Dahmer. Gacy. Berkowitz*. Îmi amintesc că am trecut pe lângă el mai devreme, la magazinul de suvenire. Era prins strâns pe un manechin, fiind promovat în același mod în care se promovează tricourile supraevaluate cu trupe la standurile de marfă de la concerte, obiecte de colecție pentru fani înrăiți.

Simt cunoscutul val de fier în gât, cald și înțepător, și mă forțez să privesc în altă parte.

— După cum probabil știți cu toții, numele meu este Isabelle Drake, iar fiul meu, Mason, a fost răpit acum un an, continui. Cazul lui este încă nerezolvat.

Scaunele scârțâie; se aud voci drese prin sală. O femeie deloc remarcabilă din primul rând dă ușor din cap, cu lacrimi în ochi. În clipa asta adoră momentul, știu sigur că așa e. E ca și cum s-ar uita la filmul ei preferat, ronțând mecanic popcorn în timp ce buzele i se mișcă ușor, recitând fiecare cuvânt. Mi-a mai auzit discursul; știe ce s-a întâmplat. Știe, dar tot nu se satură. Niciunul dintre ei nu se satură. Ucigașii de pe tricouri sunt ticăloșii; bărbații în uniformă din spate sunt eroii. Mason este victima... iar eu nu sunt sigură în ce mă transformă acest lucru.

În singura supraviețuitoare, poate. Cea care are o poveste de spus.

CAPITOLUL 2

Mă instalez în scaun. Pe locul de la margine. În general, prefer la geam. Ceva de care să mă sprijin și apoi să închid ochii. Nu neapărat ca să dorm. Ci ca să plutesc puțin. „Micro somn“, așa îl numește doctorul meu. Am mai văzut cu toții asta, mai ales în avioane: pleoape care tresar sau capul care cade în piept. Două, până la douăzeci de secunde de inconștiență înainte ca gâtul să ți se îndrepte brusc, cu o forță uluitoare, ca un pistol armat, gata de declanșare.

Mă uit la scaunul din dreapta: e liber. Așa sper să rămână. Decolarea are loc în douăzeci de minute; poarta este pe cale să se închidă. Iar când se va închide, mă voi putea muta. Voi putea închide ochii.

Voi putea încerca, așa cum tot încerc de un an întreg, să mă odihnesc în sfârșit.

— Mă scuzați!

Tresar și-mi ridic privirea spre însoțitoarea de zbor din fața mea. Bate ușor în spătarul scaunului meu, cu o privire dezaprobată.

— Va trebui să vă asigurați că spătarul scaunului este în poziție verticală și blocat.

Mă uit în spate, apăs butonul mic și argintiu de pe cotieră și simt cum spatele începe să mi se îndoie în față sub un unghi ascuțit, stomacul strângându-se sub propria greutate. Însoțitoarea începe să se îndepărteze, închizând compartimentele de bagaje pe măsură ce înaintează, când întind mâna și o opresc.

— Vă pot deranja pentru o apă minerală?

— Vom începe servirea băuturilor imediat ce decolăm.

— Vă rog! insist, strângând-o de braț ceva mai tare când dă să plece. Dacă nu vă supărați. Am vorbit toată ziua.

Îmi ating gâtul pentru a sublinia ideea, iar ea se uită pe culoar la ceilalți pasageri care se foiesc stângaci, potrivindu-și centurile de siguranță sau căutând căști prin rucsacuri.

— Bine! răspunde ea cu buzele strânse. Imediat.

Zâmbesc, dau din cap și mă las pe spate în scaun înainte de a privi în jur prin avion la ceilalți pasageri cu care voi împărți aerul recirculat în următoarele patru ore, în drumul nostru de la Los Angeles la Atlanta. E un joc pe care îl joc eu, acesta de a încerca să-mi imaginez ce caută aici. Ce împrejurări ale vieții i-au adus exact în acest moment, cu exact acest grup de străini. Mă întreb ce au făcut sau ce au de gând să facă.

Se duc undeva sau se întorc acasă?

Ochii mi se opresc mai întâi la un copil care stă singur, cu niște căști uriașe care îi acoperă complet urechile. Îmi imaginez că este produsul unui divorț, iar acum își petrece un weekend pe lună fiind plimbat dintr-o parte în alta a țării ca o marfă. Mă surprind imaginându-mi cum ar fi arătat Mason la vârsta asta – cum ochii lui verzi s-ar fi putut transforma în ceva și mai verde, două smaralde gemene care strălucesc precum ale tatălui său, sau cum pielea lui fină de bebeluș ar fi putut căpăta tonul măsliniu al pielii mele, un bronz natural pentru care nu e nevoie să stea la soare.

Înghit cu greu în sec și mă forțez să privesc în altă parte, răsucindu-mă spre stânga și analizându-i pe ceilalți.

Sunt bărbați mai în vârstă la laptopuri și femei care citească cărți; adolescenți cu telefoane mobile, prăbușiți în scaune, care lovesc cu genunchii lor ascuțiți spătarele din față. Unii dintre aceștia călătoresc spre nunți sau înmormântări; alții pleacă în călătorii de afaceri sau în escapade clandestine plătite cu banii jos. Iar unii dintre ei au secrete. Toți au, de fapt. Dar unii au secretele acelea adevărate, cu adevărat complicate. Din acelea adânci, întunecate, sumbre, care pândesc sub piele, circulând prin vene și răspândindu-se precum o boală.

Divizându-se, multiplicându-se, apoi divizându-se încă o dată.

Mă întreb care sunt aceia: cei cu genul de secrete care ating fiecare organ și îl fac să putrezească. Genul de secrete care îi vor devora de viu pe dinăuntru.

Nimeni de aici nu și-ar putea imagina ce am făcut toată ziua: am povestit cel mai dureros moment din viața mea pentru divertismentul unor străini. Acum am un discurs. Unul pe care îl recit cu o detașare absolută, croit exact așa cum trebuie. Frânturi de replici care știu că vor da bine când vor fi extrase din gura mea și tipărite în ziare și momente de tăcere fabricate pentru atunci când vreau ca un argument să se așeze așa cum trebuie. Amintiri calde cu Mason pentru a destinde o scenă deosebit de încordată, când simt nevoia de puțină relaxare. Exact când intru în detaliile dispariției – fereastra deschisă pe care am descoperit-o în dormitorul lui, lăsând să intre o briză caldă și umedă, micul carusel de deasupra patului, cu dinozauri de pluș care dansau ușor în vânt –, mă opresc și înghit în sec. Apoi recit povestea despre cum Mason tocmai începuse să vorbească. Cum pronunța T-Rex „*Tyrantosnorous*” – și cum, de fiecare dată când arăta spre micile creaturi de deasupra patului, soțul meu începea să sforăie exagerat, făcându-l să izbucnească în hohote de râs înainte de a adormi și el. Și atunci publicul își permite să zâmbescă, poate chiar să râdă. Se vede o relaxare în umerii lor; corpurile li se așază din nou în scaune și este eliberată o răsuflare reținută de toți. Pentru că asta e treaba cu publicul, lucrul pe care l-am învățat demult: nu vor să se simtă *prea* inconfortabil. Nu vor să trăiască de-adevăratelea ceea ce am trăit eu, fiecare moment urât. Vor doar să guste. Vor destul cât să le fie satisfăcută curiozitatea – însă, dacă devine prea amar, prea sărat sau prea real, vor plescăi din buze și vor pleca nemulțumiți.

Iar noi nu vrem asta.

Adevărul este că oamenii adoră violența – de la distanță, desigur. Oricine nu e de acord ori e într-o stare de negare, ori ascunde ceva.

— Apa dumneavoastră.

Mă uit la brațul întins al însoțitoarei de zbor. Ține un pahar mic cu un lichid transparent, în care bule mici se ridică la suprafață și se sparg cu un fâșăit satisfăcător.

— Mulțumesc! spun, luându-l și așezându-mi-l în poală.

— Va trebui să ții masa strânsă, adaugă ea. În curând vom decola.

Iau o înghițitură mică și zâmbesc pentru a indica faptul că am înțeles. După ce pleacă, mă aplec, scotocind cu mâna în geantă până simt o sticlă mini pitită bine în buzunarul lateral. Încerc să deșurubez capacul discret când simt o prezență lângă mine, aproape plutind.

— Aici stau eu.

Îmi întind brusc gâtul și mai că mă aștept să văd pe cineva cunoscut. E o familiaritate în vocea de deasupra mea, vagă, precum a unei cunoștințe ocazionale, dar, când mă uit la bărbatul care stă pe culoar, văd un străin cu o geantă de la TrueCrimeCon pe umăr, celălalt braț arătând spre scaunul de lângă mine.

Locul de la geam.

Vede sticluța mini din mâna mea și rânjește.

— Nu spun la nimeni.

— Mersi! îi zic, ridicându-mă ca să-l las să treacă.

Încerc să nu mă încrunt la perspectiva de a fi blocată pe drumul spre casă lângă un participant la conferință – e complicat, serios, felul în care mă simt față de fani. Îi urăsc, dar am nevoie de ei. Sunt un rău necesar: ochii lor, urechile. Atenția lor neîmpărțită cu altceva. Pentru că, atunci când restul lumii uită, ei își amintesc. Ei încă citesc fiecare articol, dezbătându-și teoriile pe forumurile de detectivi amatori, de parcă viața mea n-ar fi nimic mai mult decât un puzzle distractiv de rezolvat. Încă se cuibăresc seara pe canapelele lor cu un pahar de Merlot, pierzându-se în zumzetul liniștitor al emisiunii *Dateline*. Încercând să experimenteze totul fără să experimenteze cu adevărat. Și de aceea există evenimente precum TrueCrimeCon. De aceea oamenii cheltuie sute de dolari pe bilete de avion, camere de hotel și tichete de conferință: pentru un spațiu sigur unde se pot scălda în lumina sângerie a violenței pentru doar câteva zile, folosind crima altei persoane ca mijloc de divertisment.

Dar ceea ce ei nu înțeleg, ceea ce *nu au cum* să înțeleagă, este că într-o zi s-ar putea trezi și ar putea descoperi că violența se târâște prin ecranele televizoarelor lor, agățându-se de casele lor, de viețile

lor, ca un parazit care își înfige colții. Săpând adânc, instalându-se comod. Sugând sângele din corpurile lor și numindu-i „acasă”.

Oamenii nu cred niciodată că li se va întâmpla lor.

Bărbatul trece pe lângă mine și se așază, împingându-și geanta sub scaunul din față. După ce mă așez la loc, reiau de unde am rămas: pocnetul ușor al capacului care se rupe și gălgăitul vodcii turnate în băutură. O amestec cu degetul înainte de a lua o înghițitură prelungă.

— Ți-am văzut discursul principal.

Simt cum colegul de scaun se uită la mine. Încerc să-l ignor, închizând ochii și sprijinindu-mi capul de tetieră. Aștept ca vodca să-mi facă pleoapele suficient de grele cât să rămână închise o vreme.

— Îmi pare foarte rău! adaugă el.

— Mulțumesc! îi răspund, cu ochii încă închiși.

Chiar dacă nu pot să dorm cu adevărat, pot să mă prefac.

— Ești bună totuși, continuă el.

Îi simt respirația pe obraz, mirosul de gumă de mentă dintre mâsele.

— Adică, la povestit.

— Nu e o poveste, îl contrazic. Este viața mea.

Tace o vreme și cred că asta a fost tot. De obicei, încerc să nu fac oamenii să se simtă incomod – încerc să fiu amabilă, să joc rolul mamei îndurerate. Strâng mâini și dau din cap, cu un zâmbet recunoscător lipit pe față pe care mi-l șterg imediat, ca pe un ruj, de îndată ce plec. Dar acum nu mai sunt la conferință. S-a terminat, am terminat. Mă duc acasă. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Aud interfonul prinzând viață deasupra noastră, un ecou dogit.

— *Însoțitori de zbor, pregătiți ușile pentru plecare și verificați!*

— Eu sunt Waylon, spune bărbatul, și îi simt brațul întins spre mine. Waylon Spencer. Am un podcast...

Deschid ochii și mă uit spre el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vocea familiară. Tricoul mulat, cu decolteu în V și blugii *skinny* închiși la culoare. Nu arată ca participantul tipic, cu părul lui lucios tuns în trepte la ceafă. El nu este pasionat de crime pentru divertisment; el este angrenat în treaba asta pentru afaceri.

Nu sunt sigură ce e mai rău.

— Waylon, repet.

Mă uit la mâna lui întinsă, la fața lui plină de speranță. Apoi îmi răsucesc gâtul și închid ochii la loc.

— *Waylon*, nu vreau să par nepoliticoasă, dar nu mă interesează.

— Chiar prinde avânt, insistă el. Locul cinci în *app store*.

— Bravo ție!

— Chiar am rezolvat un caz mai vechi.

Nu-mi dau seama dacă este mișcarea bruscă a avionului – o smucitură ușoară care îmi întoarce stomacul pe dos, membrele afundându-mi-se în scaun în timp ce înaintăm, zdruncinându-ne, pe pistă în cutia asta metalică, uriașă, în care suntem toți închiși și care se mișcă din ce în ce mai repede, făcându-mi timpanele să se umfle – sau dacă sunt cuvintele lui cele care mă fac să mă simt brusc neliniștită.

Trag aer în piept și îmi înfig unghiile în cotieră.

— Zborul te agită?

— Poți să încetezi? scuipe cuvintele, întorcându-mi brusc capul spre el.

Văd cum ridică din sprâncene; răutatea mea l-a luat prin surprindere.

— Îmi pare rău! spune el, părând jenat. Doar că... mă gândeam că ai putea fi interesată. Să spui povestea. Povestea *ta*. În emisiune.

— Mulțumesc! îi răspund, încercând să-mi îndulcesc tonul.

Ne lăsăm amândoi pe spate pe măsură ce avionul începe să urce, podeaua vibrându-ne violent sub picioare.

— Dar pas!

— Bine, spune el, băgând mâna în buzunar și scoțându-și portofelul din piele uzată.

Îl urmăresc cum îl deschide, scoate o carte de vizită și mi-o așază ușor pe picior.

— Dacă te răzgândești.

Închid ochii la loc, lăsându-i cartea de vizită neatinsă pe genunchi. Acum suntem în aer și trecem prin nori grei de apă, o rază de soare găsindu-și ocazional drumul prin parasolarul tras pe jumătate și aruncându-mi o lumină strălucitoare peste ochi.

— Cred că m-am gândit că de-aia o faci, adaugă el încet.

Încerc să-l ignor, dar curiozitatea mă doboară. Nu pot să tac.

— Să fac ce?

— Știi tu, discursurile. Nu poate fi ușor să retrăiești iar și iar totul. Dar trebuie, dacă vrei să ții cazul în viață. Dacă vrei să fie rezolvat vreodată.

Strâng din ochi și mai tare, concentrându-mă asupra micilor vișnioare pe care le văd pe pleoape, strălucind în roșu.

— Dar la un podcast, nu ar trebui să vorbești cu toți acei oameni. Nu direct, oricum. Ar trebui să vorbești doar cu mine.

Înghit în sec și încuviințez ușor din cap ca să dau de înțeles că-l aud, dar că discuția tot s-a terminat.

— În fine, mai gândește-te, adaugă el, lăsându-și scaunul pe spate.

Aud foșnetul blugilor lui în timp ce încearcă să se facă comod și știu că, în câteva minute, el va putea să facă extrem de ușor ceea ce eu nu mai reușesc de un an. Deschid un ochi și arunc o privire către el. Și-a băgat căști wireless în urechi, bubuitul basului fiind destul de tare ca să-l aud și eu. Apoi îi privesc corpul transformându-se în același mod în care o face mereu, previzibil, și totuși atât de străin pentru mine: respirația începe să devină mai adâncă, mai constantă. Degetele încep să-i tresară în poală, gura i se deschide ca o ușă de du-lap care scârțâie și o mărgică de salivă îi tremură în colțul buzei. Cinci minute mai târziu, un sforăit ușor îi erupe din gât și simt o înțepătură în falcă în timp ce scrâșnesc din dinți.

Apoi închid ochii, imaginându-mi pentru o clipă trecătoare cum o fi.